

Sygn. akt III CSK 325/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku A. S.A. w K.

przy uczestnictwie D. S.A. w K.

i Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta K.

o zniesienie współużytkowania wieczystego gruntu i współwłasności zabudowań,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 14 stycznia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika D. S.A. w K.

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 4 kwietnia 2014 r., sygn. akt II Ca (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądza od uczestniczki D. S.A. w K. na rzecz
wnioskodawczyni 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie uczestnik postępowania wniósł skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał się na oczywistą zasadność skargi oraz na występowanie na jej tle istotnego zagadnienia prawnego. Po pierwsze, oczywista zasadność skargi ma polegać na naruszeniu art. 212 § 1 k.c. przez nieustanowienie na rzecz użytkownika wieczystego działki przyznanej uczestnikowi postępowania służebności drogi koniecznej, przez co jest ona pozbawiona dostępu do drogi koniecznej i mediów. Zarzut ten nie jest prawdziwy. Wskazana działka ma dostęp do drogi publicznej przez działkę pozostawioną we współużytkowaniu wieczystym. Choć skarżący wskazuje, że drugi współużytkownik tej działki może oponować przeciwko korzystaniu z niej w taki sposób, to problem ewentualnie powstanie dopiero w przyszłości i być może zaktualizuje roszczenie o ustanowienie służebności drogi koniecznej. W chwili znoszenia współwłasności działka ta ma dostęp do drogi publicznej, a więc o oczywistym naruszeniu art. 212 § 1 k.c. nie może być mowy. Po drugie, oczywista zasadność skargi ma polegać na nierozpoznaniu przez Sąd II instancji wszystkich zarzutów apelacji. Gdyby była to prawda, to rzeczywiście skargę należałoby uznać za oczywiście uzasadnioną. Tak jednak nie jest. Lektura apelacji i rozstrzygnięcia Sądu II instancji ujawniają, że Sąd odniósł się do wszystkich kwestii. Choć rzeczywiście nie badał treści umowy (decyzji) o ustanowieniu prawa użytkowania wieczystego, to w inny sposób ocenił zgodność dokonywanego podziału ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa. Co najwyżej zatem można mu czynić zarzut w ramach zarzutów kasacyjnych, ale nie świadczy to o oczywistej zasadności skargi. Po trzecie, istotne zagadnienie prawne sprowadza się do tego, czy w postępowaniu o zniesienie współwłasności jest dopuszczalne pozostawienie wspólnej części dzielonej rzeczy (czy dopuszczalne jest zniesienie współwłasności tylko częściowo). Kwestia ta rzeczywiście może budzić wątpliwości, bo odpowiedź na tak postawione pytanie nie wynika jednoznacznie z obowiązujących przepisów. Jednak z utrwalonego

orzecznictwa wynika, że jest to dopuszczalne. Ze względu na znaczenie prawa żądania zniesienia współwłasności, częściowe zniesienie współwłasności jest dopuszczalne za zgodą uczestników, gdy godzą się oni nadal co do części rzeczy pozostawać we współwłasności. ocena, czy w danej sprawie wszyscy współwłaściciele wyrazili zgodę, dotyczy już *meritum* tej sprawy. Sformułowane w skardze kasacyjnej zagadnienie prawne należy zatem uznać za wyjaśnione: dopuszczalne jest częściowe zniesienie współwłasności przez sąd, o ile wszyscy uczestnicy godzą się na utrzymanie współwłasności co do części rzeczy. Jeśli skarżący uważa, że takiej zgody nie wyraził, to może być to co najwyżej uzasadnieniem podstawy kasacyjnej, a nie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Ma też oczywiście prawo wystąpienia w kolejnym postępowaniu o zniesienie współwłasności co do tej części nieruchomości, do której współwłasność utrzymano.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.